

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **ThDr. R. K.**, zastoupený Mgr. Lukášem Rapsou, advokátem, sídlem Štupartská 769/18, Praha 1, proti žalovaným: **a) Základní škola Teplice**, sídlem U Nových lázní 1102, Teplice, a **b) Základní škola s rozšířeným vyučováním cizích jazyků, Teplice**, sídlem Metelkovo nám. 968, Teplice, obě zastoupeny Mgr. et Mgr. Lucií Neumannovou, advokátkou, sídlem Masarykova třída 2462/55, Teplice, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných spočívajícím v přijetí nezletilých dětí žalobce ke školní docházce, umožnění jejich účasti na vyučování, včetně vyslání jednoho z dětí na adaptační kurz, a v neposkytování informací žalobci o vzdělávání jeho dětí, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2026, č. j. 16 A 22/2025-61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobce **je povinen** zaplatit žalované a) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 383 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalované a) Mgr. et Mgr. Lucie Neumannové, advokátky.
- IV.** Žalobce **je povinen** zaplatit žalované b) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 383 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalované b) Mgr. et Mgr. Lucie Neumannové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaných škol spočívajícím v přijetí žalobcových nezletilých dětí ke školní docházce, umožnění jejich účasti na vyučování (včetně vyslání syna na adaptační kurz) a v neposkytování informací žalobci o vzdělávání dětí. V doplnění žaloby se žalobce dále domáhal určení nezákonnosti zásahu Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) spočívajícího v postupu tohoto úřadu v obnovených řízeních ve věcech rozhodnutí, jimiž byly povoleny přestupy nezletilých dětí žalobce na jiné školy.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem nejprve usnesením ze dne 19. 11. 2025, č. j. 16 A 22/2025-31, odmítl žalobu jako nepřipustnou s odůvodněním, že žalobce se mohl nápravy domáhat jinými právními prostředky [§ 85 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce se jako účastník řízení o přestupu mohl proti vydaným rozhodnutím bránit odvoláními, popř. žalobami proti rozhodnutím správního orgánu.

[3] Toto usnesení Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 11. 2. 2026, č. j. 6 As 170/2025-37. V odůvodnění rozsudku uvedl, že v řízení o přestupu žáka do jiné základní školy je účastníkem tohoto řízení toliko dítě (jednající v zastoupení svým rodičem), nikoli samotný rodič dítěte. V žalobách proti rozhodnutím o přestupu dětí na jinou školu podaných vlastním jménem žalobce by proto žalobce, sledující výhradně vlastní zájmy, nebyl a nemohl být úspěšný, neboť tato rozhodnutí přímo nezasahují do jeho práv a povinností. Nejvyšší správní soud tak shledal nesprávným závěr krajského soudu, že žalobce měl s ohledem na princip subsidiarity k dispozici jiný prostředek soudní ochrany (žalobu proti rozhodnutí), který měl před zásahovou žalobou přednost.

[4] Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že se v usnesení vůbec nezabýval dalším žalobcem tvrzeným nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že mu nejsou poskytovány informace o vzdělávání jeho nezletilých dětí ve stejném rozsahu jako jejich matce, stejně jako doplňujícím podáním, v němž žalobce napadl postup krajského úřadu v obnovených řízeních ve věcech vydaných správními rozhodnutí, jimiž byly povoleny přestupy žalobcových nezletilých dětí. V této části shledal Nejvyšší správní soud dříve napadené usnesení krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[5] Krajský soud v dalším řízení usnesením ze dne 4. 3. 2026, č. j. 16 A 22/2025-49, vyloučil k samostatnému řízení část žaloby směřující proti žalovanému krajskému úřadu (nesouhlas s postupem v obnovených řízeních ve věcech povolených přestupů dětí žalobce na jiné základní školy). V této části proto žaloba přestala být předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 16 A 22/2025, v němž bylo vydáno usnesení nyní napadené kasační stížností.

[6] Usnesením ze dne 9. 3. 2026, č. j. 16 A 22/2025-51, pak krajský soud vyzval žalobce k odstranění vad žaloby, neboť v části týkající se tvrzeného nezákonného zásahu spočívajícího v neposkytování informací o vzdělávání dětí žalobce ve shodném rozsahu jako jejich matce žaloba neobsahovala vyličení konkrétních skutečností a neoznačovala důkazy k jejich prokázání. Krajský soud požadoval popis a vyličení konkrétního jednání (jak

pokračování

probíhala komunikace žalovaných se žalobcem, jak s matkou dětí, v čem konkrétně spočíval rozdílný způsob komunikace), kdy konkrétně k tomuto jednání mělo dojít, zda tvrzený zásah byl ukončen, anebo nadále trvá. Dále krajský soud vyzval žalobce k úpravě petitu žaloby v návaznosti na upřesnění žalobních tvrzení.

[7] V doplnění ze dne 9. 3. 2026 žalobce obsáhle rekapituloval dosavadní žalobní tvrzení stran přestupu nezletilých dětí na jiné základní školy a nesouhlas s tímto přestupem i vysláním syna na adaptační kurz. Žalobce dále upravil petit žaloby.

[8] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením žalobu odmítl. Ve vztahu k tvrzenému zásahu přijetí dětí ke školní docházce a umožnění jejich účasti na výuce (včetně vyslání syna na adaptační kurz) tak krajský soud učinil podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dle krajského soudu popsané jednání nemůže být zásahem do práv žalobce, i kdyby všechna jeho žalobní tvrzení byla pravdivá, neboť není splněna podmínka myslitelného dotčení právní sféry žalobce.

[9] Ve vztahu k tvrzenému zásahu spočívajícímu v neposkytování informací o vzdělávání dětí žalobci ve shodném rozsahu jako jejich matce krajský soud žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Dle krajského soudu žalobce neodstranil soudem vytykané vady této části žaloby, přestože byl k jejich odstranění vyzván. Doplnění žaloby ze dne 9. 3. 2026 k tvrzenému neposkytování informací (co do vymezení konkrétního jednání a skutkových okolností) nic bližšího neuvedlo, došlo toliko k úpravě petitu. V této části proto není dle krajského soudu žaloba projednatelná, přičemž k výzvě soudu nebyla tato vada odstraněna.

II. Kasační stížnost a další vyjádření

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku č. j. 6 As 170/2025-37, neboť se nezabýval částí žaloby směřující proti neposkytování informací žalobci o vzdělávání nezletilých dětí. Napadené usnesení stěžovatel považuje za nepřezkoumatelné, postrádající dostatečné odůvodnění. Stěžovatel krajskému soudu vytyká přepjatý formalismus a odepření soudní ochrany, dle jeho názoru byl obsah žaloby dostatečně určitý. S odkazem na rozsudek č. j. 6 As 170/2025-37 stěžovatel namítl, že má právo být informován o průběhu a výsledcích vzdělávání svých dětí. Nesouhlasil s krajským soudem, že vady žaloby neodstranil. Naopak má za to, že konkretizoval skutková tvrzení, vymezil tvrzený zásah, označil důkazy a formuloval petit. Dále stěžovatel upozornil, že nebyl krajským soudem informován o složení senátu a neměl možnost uplatnit námitku podjatosti, což považuje za zásah do práva na zákonného soudce.

[11] Žalované ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázaly na to, že napadené usnesení krajského soudu je přezkoumatelné, neboť obsahuje jasnou strukturu, rozlišuje jednotlivé žalobní okruhy a u každého z okruhů uvádí konkrétní důvody, pro které byla žaloba odmítnuta. Napadené usnesení je dle žalovaných rovněž zákonné a bylo vydáno v souladu se závazným názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím rozsudku č. j. 6 As 170/2025-37. Dle žalovaných stěžovatel závaznost tohoto rozsudku nesprávně interpretuje. Z předchozího zrušujícího rozsudku dle žalovaných vyplývá, že krajský soud pochybil toliko v tom, že v původním usnesení, kterým byla žaloba odmítnuta, nevypořádal všechny žalobní okruhy. Nejvyšší správní soud však krajskému soudu neuložil, aby žalobu věcně projednal, a rovněž nepředjímal, zda jsou v případě těch částí žaloby, které nebyly

krajským soudem vypořádány, splněny podmínky řízení. Povinnost krajského soudu spočívala výlučně v tom, aby jednotlivé žalobní okruhy identifikoval a řádně je posoudil. Tento požadavek krajský soud v dalším řízení splnil. Pokud jde o první žalobní okruh, tedy tvrzený zásah spočívající v přijetí dětí ke školní docházce a umožnění jejich účasti na vyučování a adaptačním kurzu, bylo dle žalovaných právní posouzení této otázky závazně vyřešeno předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Těžiště sporu se tak přesunulo k druhému žalobnímu okruhu, v němž stěžovatel tvrdil zásah spočívající v neposkytování informací o vzdělávání nezletilých dětí. Žalované se ztotožnily se závěrem krajského soudu, že v této části žaloba neobsahovala konkrétní skutková tvrzení (konkrétní popis vytýkaného jednání a jeho časové vymezení, včetně označení konkrétních důkazů) a že stěžovatel k výzvě soudu vytýkané vady neodstranil, neboť v doplnění zopakoval pouze argumentaci vztahující se k prvnímu žalobnímu okruhu. Pro úplnost pak žalované doplnily, že oběma zákonným zástupcům poskytují informace o průběhu a výsledcích vzdělávání dětí v rozsahu odpovídajícím § 21 odst. 2 školského zákona, a to prostřednictvím standardních komunikačních kanálů školy. Upozornily, že nerozlišují mezi rodiči a neupřednostňují jednoho z nich na úkor druhého. Jako nedůvodnou žalované hodnotily rovněž námitku přepjatého formalismu a námitku porušení práva na zákonného soudce. Za splnění neměly žalované ani podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaných podáním repliky, v níž zopakoval své námitky, dle kterých závěr soudu, že neodstranil vady žaloby, je v přímém rozporu s obsahem spisu a není pravdivý, neboť stěžovatel detailně konkretizoval jednání žalovaných a časové souvislosti, označil důkazy a formuloval petit. Dle stěžovatele krajský soud rovněž nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku. Stěžovatel upozorňuje, že základní školy zahájily školní docházku v době, kdy neměly k dispozici dokumentaci žáků, která byla předána až dne 9. 9. 2025, ačkoli školní docházka probíhala již od 1. 9. 2025. Tento postup představuje dle stěžovatele porušení zákonného režimu přestupu žáků a je neslučitelný se zásadou zákonnosti výkonu veřejné správy. Stěžovatel dále připomíná, že žalované měly prokazatelnou vědomost o jeho nesouhlasu se změnou škol i existenci pravomocného soudního rozhodnutí. Za dané situace proto nebylo možné aplikovat domněnku dobré víry podle § 876 odst. 3 občanského zákoníku. Stěžovatel opakuje, že byl vyloučen z přímé komunikace se školami, zatímco druhý rodič byl informován standardním způsobem. Takové jednání představuje dle stěžovatele nepřípustné nerovné zacházení. Stěžovatel taktéž znovu namítl, že mu bylo vyjádření žalovaných doručeno současně s rozhodnutím krajského soudu, čímž mu byla odňata možnost se k němu vyjádřit. Tím došlo k porušení zásady kontradiktornosti řízení a práva na spravedlivý proces (stěžovatel k tomu odkazuje na repliku ze dne 20. 11. 2025 podanou v řízení před krajským soudem).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Ve věci se jedná o opakovanou kasační stížnost. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nutno v souladu s ustálenou judikaturou interpretovat tak, že brání Nejvyššímu správnímu soudu v tom, aby se v řízení o opakované kasační stížnosti za nezměněného skutkového a právního stavu vyjadřoval k námitkám, které již dříve posoudil, neboť i on sám je vlastními závěry vyslovenými

pokračování

v předchozím rozsudku v dané věci vázán. To se v daném případě týká prvního žalobního okruhu, tedy tvrzeného zásahu spočívajícího v přijetí nezletilých dětí ke školní docházce na žalovaných základních školách, umožnění jejich účasti na vyučování a na adaptačním kurzu. Právní posouzení těchto otázek Nejvyšší správní soud závazně vyřešil v předchozím rozsudku č. j. 6 As 170/2025-37. V opakované kasační stížnosti může účastník řízení napadnout jediné nesprávnou realizaci závazného právního názoru či pokynu a závěry z ní vyplývající, případně zpochybnit otázky, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 74/2017-28, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (N 119/37 Sb. NU 519)].

[14] Předchozím rozsudkem č. j. 6 As 170/2025-37 Nejvyšší správní soud zrušil dřívější usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby s tím, že ve vztahu k části žaloby směřující proti tvrzenému zásahu spočívajícímu v neposkytování informací o vzdělávání dětí stěžovateli (ve shodném rozsahu jako jejich matce) Nejvyšší správní soud shledal předchozí usnesení krajského soudu nepřezkoumatelným, neboť touto částí žaloby se krajský soud v odůvodnění vůbec nezabýval. Krajský soud se proto v dalším řízení správně zaměřil také na tuto část žaloby a zabýval se jí zcela v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Ten ve vztahu k této části žaloby v předchozím zrušujícím rozsudku nepředjímal, zda jsou splněny procesní podmínky a zda je v této části žaloba věcně projednatelná, či nikoli (rozsudek č. j. 6 As 170/2025-37, bod 36). Usnesením nyní napadeným kasační stížností krajský soud žalobu odmítl, neboť stěžovatel k výzvě soudu žalobu nedoplnil a neodstranil soudem vytykané vady.

[15] Vzhledem k tomu, že posouzení úplnosti a projednatelnosti žaloby (po jejím doplnění ze dne 9. 3. 2026) nebylo a nemohlo být předmětem první kasační stížnosti a řízení o ní, kasační námitky, jimiž stěžovatel zpochybňuje závěr soudu o odmítnutí žaloby v této části, jsou námitkami přípustnými, a Nejvyšší správní soud se jimi proto v tomto řízení zabýval věcně. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Ustanovení § 84 odst. 3 s. ř. s. ukládá žalobci domáhajícímu se ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (dále jen „nezákonný zásah“) v žalobě kromě obecných náležitostí podání uvést *a) označení zásahu, proti němuž se žalobce ochrany domáhá, b) vylíčení rozhodujících skutečností, c) označení důkazů, jichž se žalobce dovolává, d) návrh výroku rozsudku.*

[17] Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

[18] O vadu podání (zde žaloby) ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. se jedná nejenom v případě, že podání neobsahuje obecné náležitosti dle odst. 3 téhož ustanovení, nýbrž i zvláštní náležitosti, které jsou vymezeny pro jednotlivé typy žalob (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2004, č. j. 4 Azs 53/2003-45, nebo ze dne 6. 2. 2020, č. j. 8 As 258/2019-35, bod 12); v daném případě tedy zvláštní náležitosti obsažené v § 84 odst. 3 s. ř. s. vyjmenované výše.

[19] Neobsahuje-li žaloba jednoznačný a konkrétní popis jednání, v němž žalobce spatřuje nezákonný zásah žalovaného správního orgánu, je soud povinen žalobce vyzvat postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. k doplnění žaloby. To již z toho důvodu, aby mohl v dalším kroku zkoumat, zda, kdy a za jakých okolností se konkrétní jednání odehrálo, případně zda, kdy a za jakých okolností se udály další skutečnosti rozhodné pro posouzení žaloby, včetně toho, kdy se do sféry žalobce dostaly relevantní informace o vytýkaném jednání. Žalobce tedy je povinen jednání správního orgánu, v němž vůči sobě spatřuje nezákonnost, dostatečně jednoznačně, určitě a úplně popsat a vymezit tak, aby je soud mohl odlišit od jiného jednání veřejné správy, tzn. aby mohl toto jednání individualizovat (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2022, č. j. 1 As 25/2022-21, bod 19).

[20] Na základě shora uvedených východisek se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že žaloba v části týkající se tvrzeného nezákonného zásahu spočívajícího v neposkytování informací o vzdělávání dětí stěžovateli ve shodném rozsahu jako jejich matce neobsahovala jednoznačný a konkrétní popis nezákonného zásahu a vylíčení rozhodujících skutečností. Ze žaloby nebylo zřejmé, k jakému konkrétnímu jednání mělo vůči stěžovateli docházet a kdy konkrétně (v jakých konkrétních dnech či obdobích), aby vůbec bylo možno posoudit včasnost žaloby. Žaloba rovněž neoznačovala důkazy k prokázání tvrzeného zásahu.

[21] Ačkoli stěžovatel nyní v kasační stížnosti tvrdí, že v doplňujícím podání ze dne 9. 3. 2026 k výzvě krajského soudu skutkově tvrzení konkretizoval, vymezil tvrzený zásah a označil důkazy, nelze tomuto tvrzení přisvědčit. Nic z uvedeného stěžovatel v podání ze dne 9. 3. 2026 ve vztahu k tvrzenému neposkytování informací o vzdělávání dětí neučinil. Toto podání se věnuje především otázce přestupu dětí na jiné základní školy a nesouhlasu stěžovatele s tímto přestupem, jakož i nesouhlasu s vysláním syna na adaptační kurz. Ve vztahu k tvrzenému neposkytování informací stěžovatel pozměnil petit žaloby, což krajský soud reflektoval (viz bod 8 napadeného usnesení). Pouhá úprava petitu, jímž stěžovatel po úpravě požadoval uložení zákazu žalovaným školám pokračovat v omezování přímého poskytování informací stěžovateli o vzdělávání jeho dětí, jakož i uložení povinnosti žalovaným školám poskytovat stěžovateli informace o průběhu o výsledcích vzdělávání jeho dětí ve stejném rozsahu a stejnými komunikačními kanály jako matce, nevedla k odstranění vytýkaných vad žaloby, která po doplnění nadále jednoznačně a konkrétně nepopisuje tvrzený zásah.

[22] Dle Nejvyššího správního soudu napadené usnesení krajského soudu přezkoumatelným způsobem vysvětluje (viz body 7 a 8 odůvodnění), proč nepovažuje vytýkané vady žaloby za odstraněné. Tyto závěry Nejvyšší správní soud shledává věcně správnými. Krajský soud tedy nepostupoval přepjatě formalisticky, jak namítá stěžovatel, a neporušil právo stěžovatele na soudní ochranu. Krajský soud se nemohl touto částí žaloby věcně zabývat, neboť stěžovatel navzdory výzvě soudu neupřesnil svá obecná tvrzení, která v této podobě nebyla způsobilá soudního přezkumu. O následcích nedoplnění žaloby byl přitom stěžovatel krajským soudem řádně poučen.

[23] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani stěžovatelovu námitku, že bylo zasaženo do jeho práva na zákonného soudce tím, že nebyl informován o složení senátu krajského soudu, a tedy neměl možnost uplatnit vůči jeho jednotlivým členům námitku podjatosti. Soud je obecně povinen poučit účastníky o jejich právu uplatnit námitku podjatosti (§ 36 odst. 1 a § 8 odst. 5 s. ř. s.). Při porušení této poučovací povinnosti je však

pokračování

třeba zkoumat, zda takové pochybení mohlo mít vliv na zákonnost soudního rozhodnutí. Pokud by ve věci rozhodoval vyloučený soudce, bylo by řízení zatíženo vadou zakládající jeho zmatečnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Byl-li však senát obsazen v souladu s rozvrhem práce, jako tomu bylo v tomto případě (viz rozvrh práce Krajského soudu v Ústí nad Labem pro rok 2026, str. 46), a žádný z jeho soudců nebyl z rozhodování pro podjatost vyloučen, nemůže být řízení před soudem označeno za zmatečné jen z toho důvodu, že soud účastníka o složení senátu předem nepoučil (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 2 Afs 178/2004-128, č. 624/2005 Sb. NSS, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008-59, a ze dne 20. 2. 2019, č. j. 10 Ads 15/2019-33, bod 12). Stěžovatel svou výtku, že nebyl poučen o složení senátu, navíc nespojil s konkrétní kasační námitkou zpochybňující podjatost konkrétního soudce (člena senátu) a netvrdil, že by ve věci skutečně rozhodoval vyloučený soudce a z jakých konkrétních důvodů. Pouhý poukaz na nesplnění poučovací povinnosti krajským soudem proto v tomto konkrétním případě důvodnost uplatněné kasační námitky nemůže založit, jak potvrzuje i výše citovaná ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu.

[24] Pokud se jedná o stěžovatelem v replice opakovaně uplatněnou námitku stran porušení zásady kontradiktornosti a práva na spravedlivý proces, nedůvodnost této námitky Nejvyšší správní soud shledal již v předchozím rozsudku č. j. 6 As 170/2025-37 (viz bod 30 odůvodnění). V tomto řízení se proto s odkazem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. jedná o námitku nepřijatelnou.

[25] Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že s ohledem na bezodkladné přistoupení k rozhodnutí věci samé samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, bod 26, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 57/2019-23, bod 21).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným žalovaným Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 9 As 264/2020-51, č. 4232/2021 Sb. NSS (bod 86), a přiměřeně též (v jiné situaci pro jiné případy) s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS (bod 29), přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů, které žalovaným a) a b) vznikly v souvislosti se zastoupením advokátkou, která v řízení podala vyjádření ke kasační stížnosti. V daném případě se dle Nejvyššího správního soudu jedná o náklady, které žalované vynaložily nad rámec své běžné úřední činnosti.

[28] Zástupkyně žalovaných učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], s nárokem na sníženou odměnu ve výši 4 158 Kč (v plné výši by odměna činila 4 620 Kč) za tento úkon u každé ze žalovaných a) a b) (§ 7 bod 5, § 9 odst. 5

a § 12 odst. 4 advokátního tarifu). Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, jde-li o společné úkony při zastupování dvou nebo více osob, náleží advokátovi za druhou a každou další zastupovanou osobu snížená mimosmluvní odměna (za druhou osobu se odměna snižuje o 20 %). Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2025, sp. zn. 25 Cdo 1552/2025, je nutno citované ustanovení vykládat tím způsobem, že odměna advokáta společně zastupujícího více účastníků se podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu určí tak, že u každého účastníka se plná odměna krátí o aritmetický průměr procentních hodnot uvedených v tomto ustanovení v závislosti na počtu účastníků (tj. v daném případě dvou účastníků: $0 \% + 20 \% = 20 \% : 2 = 10 \%$). Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu pak za tento úkon náleží také 450 Kč jako náhrada hotových výdajů.

[29] Žalovaným tedy byla přiznána náhrada nákladů řízení spočívajících v odměně zástupkyně a hotových výdajích v celkové výši 8 766 Kč. Nejvyšší správní soud uložil žalobci povinnost zaplatit každé ze žalovaných a) a b) polovinu uvedené částky (4 383 Kč), a to v přiměřené lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalovaných.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu